

Tình Yêu Và Hi Sinh

Contents

Tình Yêu Và Hi Sinh	1
1. Chương 1: Li Hôn	1
2. Chương 2: Một Đoạn Quá Khứ	2
3. Chương 3: Một Đoạn Quá Khứ (2)	3
4. Chương 4: Thì Ra Đây Là Lí Do?	4
5. Chương 5: Yêu Càng Sâu, Bị Phản Bội Càng Đau!	6
6. Chương 6: Cầu Xin Anh, Hãy Buông Tha Tôi!	7
7. Chương 7: Chúng Ta Không Là Gì Cả!	7
8. Chương 8: Nhất Định Phải Hạnh Phúc!	8
9. Chương 9: Gặp Lại Người Quen	9
10. Chương 10: Sự Thật	10
11. Chương 11: Cuốn Nhật Ký	11
12. Chương 12: Cuốn Nhật Ký(2)	12
13. Chương 13: Trương Vi	13
14. Chương 14: Những Lời Cuối Cùng	14
15. Chương 15: Những Lời Cuối Cùng(2)	15
16. Chương 16: Chương Kết	16

Tình Yêu Và Hi Sinh

Giới thiệu

Thể loại: Truyện tình cảm Tình yêu là gì? Tình yêu chính là thứ thiêng liêng và tuyệt vời nhất trong cuộc sống của mỗi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-va-hi-sinh>

1. Chương 1: Li Hôn

Lục căn vương về tới nhà trong trạng thái vô cùng khẩn trương, anh gọi to:

-Hạ nhi! Em đâu rồi

Hạ vi tay kéo vali bước ra từ phòng ngủ lạnh lùng:

-anh làm sao gọi to vậy! Tôi đây!

Căn Vương mi tâm nhú chặt lại trước thái độ của cô, hôm nay cô có cái gì đó rất lạ! rồi anh lại nhìn vào cái hành lí cạnh cô hơi hoảng hốt:

-Em làm sao vậy? Kéo vali đi đâu?

-rời khỏi đây. anh nhìn mà không thấy sao? -cô giọng lạnh tanh

Anh vội chạy đến giằng vali từ tay cô nhanh chóng kéo lại phòng, cô không phản ứng chỉ đứng đó.

Lôi tờ giấy li hôn mà sáng nay nhận được ra đưa đến trước mặt cô Cẩm Vương giọng căng thẳng:

-đây là gì?

Có trời mới biết lúc anh nhận được tờ giấy này từ luật sư anh có bao nhiêu sửng sốt và sợ hãi, bỏ lại cả cuộc họp quan trọng trong công ty anh nhanh chóng chạy về nhà mà lòng như lửa đốt. Anh hiện tại đang rất sợ mà cũng rất mong đợi câu trả lời của cô

Chỉ mong cô sẽ nói đây là một trò đùa thôi. Trái tim anh như đang treo trên vành đá, lơ lửng như một chút tác động cũng sẽ tan vỡ bất cứ lúc nào!

Nhưng câu trả lời của cô lại khiến trái tim anh đau đớn

Đáp lại anh chỉ là khuôn mặt hờ hững của cô

-li hôn đi! Tôi thấy mệt mỏi rồi! Tôi đã kí vào đó rồi bây giờ chỉ cần anh kí là được!

Li hôn? Mệt mỏi? Anh lặng đi, tâm cũng theo đó chìm xuống hố băng- một hố sâu không có đáy! chẳng lẽ mối quan hệ của họ bao nhiêu năm qua lại kết thúc bằng hai chữ này? Không! Không thể!

-tại sao lại muốn li hôn?

-tôi đã nói rồi tôi cảm thấy chúng ta không hợp nhau, tôi cũng thấy quá mệt mỏi với mối quan hệ này rồi mong anh giải thoát cho tôi!

Nói rồi Hạ vi bước vào phòng kéo vali đi

Anh kéo tay cô lại khi cô đang bước qua, cô lại lạnh lùng hất tay anh ra và mau chóng bước ra ngoài

Anh quay lại nhìn cô muốn níu lấy cô lại mà sao chân lại không thể bước? anh hoảng loạn, sợ hãi. cứ như vậy nhìn cô đi?

-Hạ vi! Chẳng lẽ như vậy kết thúc sao?

Cô hơi khựng lại cổ lén cảm xúc, lạnh nhạt:

-đúng!

Anh cười đau khổ nhìn bóng lưng cô dần khuất như với cô mà cũng như tự nói với bản thân:

-anh sẽ không buông đâu!

....

2. Chương 2: Một Đoạn Quá Khứ

Cẩm Vương nhìn bóng cô đi xa mà lòng đau thắt. Tình cảm của cô và anh cứ như vậy kết thúc? Tình cảm 7 năm ròng cứ như vậy chấm dứt?

Anh đau khổ, tại sao cô lại muốn li hôn? Đang hạnh phúc như vậy sao lại li hôn?

Đầu anh hiện đang rối loạn cả lên rồi! Anh ôm đầu quy đầu gối xuống đất hét lên:

-aaaaaaa!!!!

—————@—————

Trong quán bar.....

Tiếng nhạc đập chát chúa nhưc óc, ở đây mọi thứ đều thật hỗn loạn và ồn ào

Nhưng đối lập với sự ồn ào náo nhiệt ấy thì trong một phòng bao lại vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh đến có chút quỷ dị!

Chỉ có tiếng hít thở nặng nề và tiếng vỡ chai bia, rượu rơi leng keng.

Lục Cẩn vương không biết mình đã uống bao nhiêu rượu nữa, chỉ thấy trên sàn là la liệt những vỏ chai rượu, bia rỗng khắp nơi.

Anh rất ít khi uống rượu, chỉ khi thực sự chán nản, mệt mỏi thì anh mới tìm đến rượu như một thứ để quên đi những phiền muộn. Và, lúc này anh thật sự rất bế tắc và mệt mỏi!

Anh muốn uống rượu để đầu óc không tỉnh táo mà nghĩ đến cô, nghĩ đến những lời nói của cô chiều nay. Nhưng tại sao những lời đó như một phép bùa cứ văng vẳng mãi trong anh?

Từng lời nói vô tình, lạnh nhạt của cô như ngàn con dao găm thẳng vào trái tim anh, đau đớn lắm!

Hôm nay sao anh nhìn thấy ánh mắt cô thật khác! Thật lạnh lùng và vô cảm!

Suy nghĩ liên miên, anh lại nghĩ đến những tháng ngày tuyệt đẹp trước đây-khoảng thời gian mà họ vẫn là những sinh viên đại học....

7 năm trước...

Trên sân trường đại học, có một cô bé đáng yêu chạy theo một chàng trai cao lớn dung mạo anh tuấn, nhưng từ anh tỏa ra một loại hơi thở lạnh lẽo, khó gần.

Cô bé ấy gọi với theo bóng lưng chàng trai:

-này! Lục Cẩn vương!.... Này này! Anh đẹp trai!

Chàng trai mang tên Cẩn Vương kia làm như không nghe thấy tiếng cô bé, cả khuôn mặt tỏ rõ ra vẻ chán ghét, thiếu kiên nhẫn. Anh cố bước nhanh hơn để mong sao có thể cắt được cái đuôi này. Trong đầu anh chỉ suy nghĩ:” con nhóc này thật phiền chết đi được! ”

Cô bé nào đó cũng tự cho phép mình được bỏ qua thái độ kia của anh, gan to nhảy chồm hồm lên trước mặt Lục Cẩn vương, đưa 2 tay chắn không cho anh đi tiếp, chu môi bất mãn:

-anh không nghe thấy tiếng người ta gọi hay sao mà bước nhanh dữ vậy?!!!

Lục Cẩn vương đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn cô bé trước mắt, nhàn nhạt nói:

-có!

-có sao không trả lời em?-cô bé phùng má

-phiền!

Nói xong anh dùng tay đẩy nhẹ đầu cô bé ra khỏi miệng động khê:

-Hạ vi! Đừng theo tôi nữa!

.....

3. Chương 3: Một Đoạn Quá Khứ (2)

Cô bé đáng yêu tên hạ vi ấy vẫn không thèm để ý đến lời nhắc của Lục Cẩn vương, giương đôi mắt trong veo to tròn lên nhìn anh, rất ư là vô (số) tội nói với giọng ầm ức:

-Em chỉ muốn bên cạnh anh thôi mà!

Và chàng trai nào đó đã thật sự bị khuấy phục trước ánh mắt cún con ngây thơ kia của cô nàng Hạ Vi! Anh mềm lòng, giọng cũng nhẹ nhàng hơn:

-thôi được rồi! Tùy em!

Nói rồi anh bước đi mà không để ý phía sau có một nụ cười gian xảo của cô nàng nào đó khi âm mưu thành công!

Hạ Vi nhìn bóng lưng rộng lớn của anh, nghĩ gì đó rồi đưa hai tay lên miệng bắt thành hình cái loa nhiệt huyết sôi trào mà hét lên:

-Lục cần vương! Anh nhớ đó! Từ giờ em sẽ theo đuổi anh! em nhất định sẽ khiến cho anh yêu em!!!

Chàng trai nào đó vừa thông dong bước đi mà khoe miệng chậm rãi nhếch lên tạo thành một vòng cung nhỏ....

Và cứ như vậy, những ngày tháng yên bình qua đi trong tiếng cười rộn rã và..... một tình yêu đang sinh sôi, nảy nở và lớn dần....

Cho đến một ngày kia...

-Hạ Nhi! Lấy anh nhé! -Lục Cần vương nửa quỳ nửa ngồi đưa chiếc nhẫn đẹp tới trước mặt cô, chân thành cầu hôn!

Khỏi phải nói, cô gái nào đó xúc động tới mức nào, cô cười tươi rói, sáng lạn như ánh mặt trời gập đầu cái rụp, giọng run run :

-vâng!

...

Cuộc sống của họ vẫn cứ thật bình yên trôi qua trong hạnh phúc cho đến ngày hôm nay thì tan vỡ khi.....cô nói chia tay.

Lục Cần vương đã rất say rồi, anh khàn khàn giọng lắm bấm gọi tên cô:

-Hạ nhi! Hạ nhi!..... tại sao vậy? Sao lại rời xa anh?

Hình ảnh cô bé hồn nhiên vô tư ngày nào đã tuyên bố theo đuổi anh với khuôn mặt lạnh lùng, vô cảm của cô hôm nay cứ hỗn độn trong tâm trí anh, thật khiến cho anh sắp phát điên lên mất rồi!

Một giờ sau....

-anh ơi! anh ơi!anh!-một người phục vụ quán đang cố lay Lục Cần vương dậy nhưng vô ích! Anh đã say khướt gục đầu xuống bàn rồi còn đâu! Người phục vụ ấy nghe thấy anh luôn miệng gọi tên một cô gái nào đó

-Hạ nhi!....

4. Chương 4: Thì Ra Đây Là Lí Do?

Thấy không gọi được Lục Cần vương dậy, người phục vụ liền lấy điện thoại của anh bấm gọi dãy số mang tên ” vợ yêu ”

-Xin chào cô

-ai đang nghe máy vậy? Có chuyện gì?

-dạ là thế này.... tôi là phục vụ của quán bar xx. Chồng cô hiện đang say rượu, chúng tôi không thể gọi anh ấy dậy được...cô có thể tới đây đón anh ấy không ạ? Địa chỉ là đường xx phố Xy, vậy....

Tut tut tut...

-alô alo... gì kì vậy?

Người phục vụ nhìn vào điện thoại bị cắt ngang lại nhìn người đàn ông đang say khướt kia lắc đầu ngán ngẩm

Thôi đành phải để anh ta nằm tạm ở đây vậy.

—@—

Sáng hôm sau...

Lục Cẩn vương tỉnh lại, đầu đau nhức như búa bổ vậy!

Đưa tay lên xoa xoa thái dương, mệt mỏi nhìn xung quanh

A

Đây là nhà của anh mà! “Sao mình lại ở đây?” -anh tự lẩm bẩm một mình, cẩn thận lục lại trí nhớ trong mớ hỗn độn

Anh nhớ là tối qua mình tới quán bar, uống cho tới say... mà sao bây giờ lại ở đây?

Hơn nữa, anh còn có linh cảm mình đã bỏ quên điều gì đó?

Dùng sức lắc mạnh đầu, Lục Cẩn vương thôi không suy nghĩ nhiều nữa, anh tự nhủ có lẽ trong lúc say anh đã ra đường bắt taxi về nhà rồi!...

Anh bước vào nhà vệ sinh, dùng tay vốc nước lên rửa mặt cho tỉnh táo hơn, theo thói quen liền gọi:

-Hạ nhi! Em chuẩn bị cho anh quần áo và điểm tâm nha!

Trong phút chốc, anh sững người lại, nhận ra gì đó... anh mỉm cười -nụ cười chua xót! Hạ nhi của anh đâu còn bên anh nữa!...

Anh lại nhớ đến những ngày tháng hạnh phúc trước đây, khi mà cô còn bên cạnh anh

Mỗi sáng thức dậy anh sẽ được ôm cô và hôn lên môi cô nụ hôn Chào buổi sáng, được cô ân cần chuẩn bị cho từng chút một, được cô săn sóc và quan tâm...

Hạ vi...

Tim anh lại nhói đau...

Cổ trắn tỉnh lại cảm xúc, anh mau chóng rửa mặt, ra khỏi nhà vệ sinh, tâm trạng nặng nề!

—@—

Lục Cẩn vương theo thường lệ vẫn là lái xe tới công ty.

Trên đường đi anh dừng xe lại chờ đèn giao thông chuyển xanh.

Nhàn rồi, anh đưa mắt vô tình đảo qua phía vỉa hè

Đôi đồng tử anh mở lớn nhìn vào một thân ảnh quen thuộc phía trước.

Kia không phải là Hạ nhi của anh sao?

Nhưng cô đang làm gì thế này? Kia là ai?

Trước mắt anh là hình ảnh cô đang ôm chặt một người đàn ông lạ mặt, nhìn có vẻ rất thân mật, rồi đột nhiên người đàn ông kia cúi xuống, nhìn từ góc độ của anh thật giống 2 người đang hôn nhau.

Chẳng lẽ....

Thì ra đây là lí do?

...

Anh kinh ngạc nhìn 2 người kia nói cười dần đi xa, mặc kệ dòng xe cộ đông đúc phía sau, anh như người mất đi lí trí vội vàng bước xuống xe chạy theo hướng 2 người kia.

Lúc này anh rất cần một câu trả lời của cô!

5. Chương 5: Yêu Càng Sâu, Bị Phản Bội Càng Đau!

Lục Cẩn vương nhanh chân chạy theo 2 người kia mà trong lòng không ngừng suy nghĩ lan man. Chẳng lẽ đó là tình nhân của cô? Cô là vì như vậy mới li hôn với anh? Anh thật không mong mọi chuyện sẽ trở nên như vậy. Anh bắt đầu cảm thấy bất an, lo lắng không thôi. Chỉ còn cách tự trấn an mình: có lẽ... đó chỉ là một hiểu lầm...

Rất nhanh, Lục Cẩn vương đã đuổi kịp Hạ vi và người con trai kia. ANH vội vàng bắt lấy cánh tay cô, Hạ vi về mặt đầy ngạc nhiên:

-anh làm sao lại ở đây?

Lục Cẩn vương nhíu chặt chân mày dài, chỉ vào người bên cạnh cô:

-ai đây?

Anh nhìn chằm chằm vào cô, như để không bỏ qua bất cứ vẻ mặt nào của cô. Cô né tránh ánh nhìn của Lục Cẩn vương không nói gì, vì thật sự cô lúc này cũng không biết phải nói gì. Nhưng rõ ràng khi thấy cô né tránh, Lục Cẩn vương cả khuôn mặt trầm xuống, trong mắt anh đó là biểu hiện sự chột dạ của cô. Bàn tay đang cầm cánh tay cô thêm siết chặt hơn, nhếch mép lên anh nói:

-sao? Không trả lời được à? Uhm... Để tôi nói...à (quay sang nhìn người đàn ông đứng bên cạnh cô) Vị này, chắc là tình nhân của cô? Phải không?

Hạ vi tay bị anh dùng lực nơi cánh tay, đau đớn nhưng cô vẫn cắn môi chịu đựng. Sau khi nghe lời anh nói, ánh mắt cô xẹt qua tia đau thương, nhưng ngay sau đó biến mất. Ngẩng mặt lên, đối diện với tầm mắt anh, cô lạnh nhạt đáp:

-đúng!

Lục Cẩn vương, ánh mắt toàn đau thương, thất vọng, nhìn cô, anh không biết đây có phải là người con gái anh yêu thương không? Tại sao bây giờ cô như một người khác? Vẫn là khuôn mặt ấy, ánh mắt ấy mà sao lại cảm thấy thật xa lạ? Phải chăng, từ trước đến nay cô luôn như vậy nhưng là do anh không nhận ra? Một lần nữa, trái tim anh rơi xuống một hố sâu, lạnh lẽo, không ánh sáng, đau đớn và tuyệt vọng. Khi anh hỏi cô, trong anh vẫn còn nhen nhóm chút hi vọng mong manh, anh rất mong cô sẽ nói rằng:” mọi chuyện không như anh nghĩ ”

Nhưng, cô không nói, chỉ lạnh lùng quẳng cho anh một chữ:” đúng ”

Một chữ ” đúng ” của cô đã một cước nghiền nát niềm hi vọng mỏng tanh ấy. Cô như vậy lại không mấy may quan tâm đến cảm nhận của anh mà lập tức thừa nhận. Hiện tại, anh đã biết thế nào là đau đến xương tủy, trái tim anh dường như đã bị câu nói của cô đâm cho ngàn nhát dao, đau đớn tới tận tâm can!

Có lẽ... yêu càng sâu đậm bao nhiêu thì khi bị phản bội lại càng đau bấy nhiêu...

6. Chương 6: Cầu Xin Anh, Hãy Buông Tha Tôi!

Lục cần vương chìm trong suy nghĩ, tay vô tình lại tăng thêm lực vào cánh tay gầy guộc của hạ vi khiến cho cô không khỏi rên lên:

-umm... đau!

Lúc này, anh mới giật mình, tay hơi lới lỏng nhưng không có ý thả ra, anh giận dữ nói:

-cô cũng biết đau sao? Vậy cô có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của tôi khi bị vợ mình phản bội chưa? Nói! 2 người như vậy từ khi nào?

Đúng vậy, bây giờ anh vô cùng tức giận, cái cảm giác sau lưng bị chính người mình yêu nhất phản bội nó mới đau làm sao! Anh tức giận vì sao cô lại đem tình cảm của mình ra đùa giỡn, tức giận vì cô đã phản bội anh. Liệu, có một lần, cô nghĩ tới việc cô làm sẽ tổn thương anh?

Hạ vi chỉ thờ ơ, liếc nhìn anh, nhạt nói:

-tại sao tôi lại phải khai báo chuyện của tôi với anh? Với tôi... anh chẳng là gì cả!

Chẳng là gì? Lục cần vương cười, nụ cười chua xót, 7 năm qua, anh đối với cô, coi cô như cả thế giới của mình, nâng niu, trân trọng cô như báu vật. Nhiều khi anh cũng ngỡ rằng mình là người đàn ông hạnh phúc nhất thế giới vì được cô yêu và yêu cô. Nhưng thật cay đắng làm sao! Hóa ra đối với cô anh chẳng có vị trí nào trong tim!

Chưa kịp lên tiếng, anh lại nghe thấy cô nói:

-Lục cần vương! Coi như tôi cầu xin anh! Hãy buông tha tôi!

Nhìn ánh mắt cầu xin đầy thành ý của cô, anh thấy tim mình quặn thắt, anh không ngờ, có một ngày, cô lại ở trước mặt anh cầu xin để được bên người đàn ông khác! Mắt anh ánh lên tia sáng kiên quyết cùng cố chấp, gằn giọng, anh nhả từng chữ:

-tôi sẽ không -bao -giờ -buông -tay!

7. Chương 7: Chúng Ta Không Là Gì Cả!

Hạ vi nhìn ánh mắt cố chấp của anh, lòng dấy lên những cảm xúc khó nói, nhưng ngay sau đó, cô liền lạnh giọng:

-anh đừng mãi cố chấp! Tôi đã nói rồi, 2 chúng ta đã chấm dứt. Từ nay đừng liên quan đến nhau nữa!

Nói rồi, cô gạt tay anh ra, nhanh chóng khoác tay người bên cạnh, không đợi anh nói, cô tiếp tục:

-tôi bây giờ, không muốn có chút dây dưa gì đến anh nữa, anh hãy mau giải thoát cho tôi!

Cánh tay Lục cần vương buông thõng, có cảm giác vô cùng trống vắng trong lồng ngực. Nhìn người con gái trước mặt, anh không nói gì, thì ra cô chán ghét anh đến như vậy! Lại nhanh chóng muốn vạch rõ ranh giới với anh, muốn không còn chút liên quan đến anh! Thì ra, bao nhiêu năm qua chỉ có mình anh yêu cô, tự mình đa tình! Với cô, anh chẳng là gì cả!

Anh tức giận, vô cùng tức giận, ánh mắt vằn lên tia máu:

-Hạ vi! Cô giỏi lắm!

Hạ vi chưa kịp nói gì thì lại nghe thấy tiếng anh, giọng nói đã lạnh đến 0°:

-hãy cho tôi biết, từ trước đến nay đối với cô, tôi là gì?

Anh rất hi vọng câu trả lời của cô sẽ không quá tàn nhẫn với anh. Mặc dù anh cũng biết cái hi vọng ấy thật sự mong manh vô cùng. Thế nhưng anh vẫn cố chấp mà hi vọng!

Nếu cô nói anh vẫn là một phần trong tim cô thì dù có chết anh cũng không bao giờ buông tay cô!

Nhưng nếu mọi chuyện ngược lại thì.... anh cũng không biết phải làm sao...

Hạ vi cố nén chua xót trong lòng, né ánh nhìn của anh, không trả lời.

Sự im lặng của cô đã thay cho câu trả lời nhưng... anh vẫn tự lừa mình dối người. Thấy cô né tránh, anh dùng tay xoay cầm cô lại, ép cô phải đối diện với mình:

-cô nói mau!

Hạ vi mất nhìn thẳng vào mắt anh, cô hít vào một hơi thật sâu, bình tĩnh lại, dường như phải dùng hết dũng khí để thốt lên mấy từ:

-chúng ta không là gì cả!

Cũng đã biết trước được câu trả lời, nhưng sao khi nghe từ miệng cô nó lại đau đến vậy? Thật giống như cô cầm lấy dao sắc nhọn mà hung hăng đâm vào tim anh! Đau! Rất đau!

Lục Cẩm vương lắc đầu, chân dần lùi lại phía sau từng bước từng bước...

Anh nhìn cô, lâu thật lâu. Trong mắt anh là đau thương và thất vọng. Sau đó, anh bước từng bước nặng nề. Thật sự bây giờ anh chẳng biết phải làm sao!

Anh một mực bước đi, không một lần ngoảnh lại cho lên không thể nhìn thấy đôi theo bóng lưng anh có một ánh mắt bi thương...

Người con trai này giờ im lặng giờ mới thở dài nói:

-hazzz..Hạ vi, có nhất thiết phải làm như thế không? Hạ vi nhìn Trương Vĩ, thở hắt ra, cả mặt ưu tư cúi đầu, giọng buồn buồn:

-Em không còn cách nào khác. Chỉ còn cách này... mới làm cho anh ấy thật sự chết tâm..quên đi em...

Nhìn bóng lưng rộng lớn của anh dần khuất, cuối cùng không nhận được bất khóc

Trương Vĩ lại thở dài tiến lên ôm cô cho cô mượn bờ vai

Hạ vi khóc đến tê tâm liệt phế...

" xin lỗi anh, em không còn lựa chọn nào khác, hãy tha thứ cho em!

....

8. Chương 8: Nhất Định Phải Hạnh Phúc!

Đã 2 tháng nay, Lục Cẩm vương không thấy Hạ vi và anh cũng không hề đi tìm cô lần nào

Anh mất một thời gian dài để suy nghĩ thông suốt, có lẽ... anh phải buông tay thôi. Anh hiểu rằng, dù có cố gắng níu kéo cô thì kết quả cũng chẳng được gì lại càng làm cho anh thêm đau.

Anh không biết quyết định của mình có đúng hay không, nhưng chỉ cần thấy cô hạnh phúc là được rồi... Mặc dù không phải bên anh

Nhưng buông tay cũng không phải là anh quên đi được cô, anh vẫn còn rất rất yêu. Chính vì vậy nên anh luôn muốn cô được hạnh phúc, chỉ cần thấy cô luôn tươi cười là đủ rồi!chỉmong người kia sẽ đối với cô thật tốt và luôn làm cho cô mỉm cười....

Không được bên cô, cuộc sống của anh vô cùng tẻ nhạt, vô vị, anh ít nói và trầm hơn, suốt ngày chỉ biết lao vào công việc. Anh làm việc không ngừng nghỉ vì sợ nếu để đầu óc trống rỗng thì anh sẽ không ngừng nghĩ về cô, nhớ đến cô, sợ mình sẽ không nhận được mà chạy đến bên cô để được ôm lấy cô....

Nhưng nếu anh làm như vậy thì có lẽ cô càng thêm ghét anh

Lục Cẩn vương quyết định sẽ chuyển công tác sang Mỹ. Có lẽ, đây là lựa chọn tốt nhất cho anh, có lẽ chỉ còn cách càng xa cô thì anh mới quên được mọi chuyện

—@#——-\$—

Tại sân bay....

Lục Cẩn vương ngồi trên máy bay, chuẩn bị bay tới một nước xa xôi, xa rất xa cô. Ở đó, anh sẽ cố gắng bắt đầu một cuộc sống mới, và sẽ cố quên đi cô...

Khi máy bay cất cánh, anh nhìn thành phố dần nhỏ bé rồi biến mất sau tầng mây mù lòng nặng trĩu:

” Hạ nhi, em nhất định phải hạnh phúc! Tạm biệt!

—@—

Khi máy bay cất cánh, người ta thấy một cô gái xinh đẹp cứ mãi nhìn theo bóng chiếc máy bay dần khuất, đôi mắt đượm buồn. Rồi cô ấy khóc, khóc thật thương tâm nhưng môi lại nở nụ cười khiến cho mọi người ai cũng đồng cảm. Có lẽ.... chuyến bay kia đã mang theo người mà cô ấy vô cùng yêu....

Hạ vi mất thần thờ nhìn máy bay nhỏ dần nhỏ dần rồi mất hút sau màn mây, vậy là anh đã mãi ra đi, từ nay họ sẽ cách biệt ngàn núi ngàn sông. Và, có lẽ.... sẽ vĩnh viễn không gặp lại... nước mắt cô rơi đầy mặt nhưng lại cười thật tươi, cuối cùng cô không chịu được nữa, ngồi xổm xuống mặt úp vào cánh tay òa khóc nức nở

” Cẩn, anh phải hạnh phúc!... vĩnh biệt! ”

....

Một lần ra đi... mãi mãi không thể gặp lại...

9. Chương 9: Gặp Lại Người Quen

3 năm sau...

Lục Cẩn vương kéo vali từ sân bay đi ra thần sắc lộ rõ một mỏi. Sau 3 năm, anh lại quay về nơi đây -nơi để lại trong anh nhiều niềm vui và nỗi buồn. Bao kí ức xưa ngỡ rằng đã chôn chặt nhưng khi trở lại mới biết nó vẫn còn nguyên vẹn như vừa hôm qua. Kí ức như cơn sóng thủy triều cuộn cuộn ập đến khiến anh thật ngọt ngào.

Vừa định lên xe trở về, anh liền nhìn thấy một người đàn ông ẵm một đứa nhỏ khoảng 2 tuổi tiến về phía mình.

Kia

Không phải là người đàn ông bên cạnh Hạ Vi 3 năm trước sao? Lại nhìn sang đứa bé, khuôn mặt kia... thật như một khuôn đúc ra của hạ vi. Chẳng lẽ...

—#@——\$——

Trương Vĩ bế đứa nhỏ tới trước mặt Lục Cẩn vương, liếc nhìn anh một lượt nói:

-thật không ngờ, 3 năm rồi mà Lục thiếu gia vẫn như ngày xưa.

Lục Cẩn vương nhíu mày, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào đứa nhỏ, đứa bé không sợ hãi mà giương đôi mắt to tròn đen láy nhìn lại anh. Thật đáng yêu!

Một lúc sau anh mới quay sang nhìn Trương Vĩ hỏ:

-anh có ý gì?

-không có gì, tôi có chuyện muốn nói với anh!

Lục Cẩn vương kéo hành lí đi lách qua người trương vĩ nói:

-tôi không có gì để nói với anh!

Chưa đi được mấy bước, anh lại nghe thấy tiếng trương vĩ phía sau;:

-nếu hôm nay anh không nghe thì sau này đừng bao giờ hối hận!

Không hiểu sao, anh linh cảm chuyện này có liên quan đến hạ vi

Vậy là anh quả nhiên đã dừng lại. Quay đầu nói:

-nói đi!

-Anh theo tôi đến một nơi!

Nói rồi, trương vĩ bế đứa bé đảo bước đi trước

Lục cẩn vương đuổi theo:

-đi đâu?

-tới nơi rồi sẽ biết -trương vĩ ánh mắt ảm đạm đi vài phần, liếc nhìn đứa bé mau chóng giao cho bảo mẫu,

Trong lòng không khỏi thở dài: Hạ vi, em cuối cùng cũng sắp được gặp anh ấy rồi! *

....

10. Chương 10: Sự Thật

Theo chân Trương Vĩ, Lục Cẩn vương cũng sờ phát hiện mình đang ở nghĩa địa. Đột nhiên, một cảm giác bất an, sợ hãi lan tràn trong anh, càng ngày càng lớn.

Trương Vĩ trầm mặc đi phía trước, anh theo phía sau. Tới trước một ngôi mộ nhỏ bé màu trắng, thì dừng lại. Lục Cẩn vương khó hiểu nhìn Trương Vĩ rồi nhìn vào ngôi mộ. Trái tim anh rơi “bịch” khi nhìn vào tấm ảnh chụp trên bia mộ kia

Nụ cười ấy, ánh mắt ấy sao mà quen thuộc quá? đầu óc anh như muốn nổ tung, không còn đủ sức đứng nữa, anh quỵ xuống, 2 tay bám chặt vào thành mộ, tay run run sờ vào khuôn mặt lạnh ngắt trên bia.

Không! Không thể nào! đây chắc chắn không phải Hạ vi của anh!

Anh liên tục lắc đầu

Làm sao có thể như vậy chứ?

Anh lại nghe thấy tiếng trương vĩ nhẹ nhàng nói:

-Hạ vi, anh ấy tới rồi

Lục cẩn vương như không còn kiểm soát được nữa, bật dậy lao đến túm cổ áo của hắn, anh gào lên:

-anh nói láo!đây không phải Hạ nhi! nói đi!

Trương Vĩ nhìn anh, lắc đầu thở dài:

-Anh Lục, xin anh bình tĩnh nghe tôi nói...

-Anh mau trả lời tôi! Hạ nhi đâu? -Lục cắn vương diên cuồng gào lên

Trương Vĩ dùng tay gỡ tay anh ra khỏi áo, móc trong túi ra một CD và một cuốn sổ tay đưa cho anh và nói:

-chiếc CD này là thứ cô ấy muốn tôi giao lại cho anh, còn quyển sổ này là nhật kí của cô ấy tôi nghĩ... có lẽ nên giao lại cho anh

Lục Cẩn Vương tay run run cầm lấy, lại nghe trương Vĩ nói tiếp

-thật ra, 3 năm trước đây, cô ấy được chuẩn đoán có một khối u ác tính. nhưng đúng thời điểm đó lại mang thai. Bác sĩ nói chỉ giữ được 1 trong 2 người, vì thế... cô ấy liền giữ đứa bé. cô ấy đã quyết định ra đi để anh không phát hiện... còn sau đó anh cũng đã biết...- Trương Vĩ thở dài, vỗ vai anh nói tiếp

-thật ra... cô ấy rất yêu anh, trước giờ chưa từng thay đổi...

Nói rồi, Trương Vĩ quay người bước đi.

Lục Cẩn Vương đứng chôn chân, suy nghĩ rối loạn. Trời ơi! Hạ Vi! Em có biết em rất ngốc không?

anh ôm đầu quỳ gối xuống đất hét lên. Tiếng hét mang theo tuyệt vọng bi thương và ân hận....

.....

(còn tiếp)

11. Chương 11: Cuốn Nhật Kí

Anh dựa người vào bìa mộ, coo bắt đầu viết từ khi họ quen nhau.

"ngày xx năm xx

Hôm nay tôi gặp một anh chàng rất rất đẹp trai. Hỏi ra thì tôi biết được anh ấy học khóa trên. Anh ấy tên là Lục Cẩn Vương!

Lục Cẩn Vương a!

Hazz... không biết tại sao trái tim tôi đập nhanh dữ luôn a!

hihi, có lẽ tôi đã trúng 'tiếng sét ái tình rồi'"

.....

"ngày xx năm xx

Cẩn!

hôm nay em rất vui vì biết mình đã có thai. Vậy là chúng ta đã có con rồi!

Nhưng Em đi khám, bác sĩ nói em có một khối u ác tính, nếu muốn giữ mạng thì phải bỏ đứa bé... Em phải làm sao bây giờ? Đây là đứa con của chúng ta, em không thể để mất nó...

Em rất yêu con, tuy giờ nó chưa thành hình nhưng em đã cảm nhận rất rõ sự gắn kết chặt chẽ giữa em và con rồi!

và em tin, anh cũng rất yêu con...."

Đọc tới đây, anh thấy trên trang giấy có vài chấm nhỏ, là nước mắt của cô?! Anh có thể nhìn thấy khuôn mặt đầm nước đầy khổ sở của cô. Trái tim anh quặn đau như bị ngàn nhát dao đâm...

"ngày xx năm xx

Cẩn

em quyết định rồi, em sẽ giữ đứa nhỏ bằng mọi giá! Em không thể mất nó được! Em đã thử nói với anh, và em sẽ không nói cho anh về quyết định này đâu! vì em biết, anh sẽ một mực bắt em bỏ đứa nhỏ

em xin lỗi anh... em phải rời xa anh thôi! Đừng buồn em, anh nhé!”

Lục Cẩn vương nhớ lại, đúng là có một lần cô hỏi anh như vậy...

quay lại quá khứ...

-Cẩn, em có một người bạn, cô ấy biết mình mang thai nhưng lại phát hiện mình có 1 khối u ác tính, bác sĩ nói chỉ có thể giữ lại một hoặc là mẹ... hoặc là con -Hạ vi dựa vào ngực Lục Cẩn vương cố tỏ ra bình tĩnh nói tiếp:- cô ấy rất yêu con, định nói cho chồng biết muốn giữ lại đứa nhỏ, anh nói xem, nếu là anh, anh sẽ làm sao?- Cô căng thẳng đợi chờ câu trả lời của anh, tay vô thức lại nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình.

.....

(còn tiếp)

12. Chương 12: Cuốn Nhật Ký(2)

Lục Cẩn Vương lườm cô, mắng yêu:

-ngốc, cấm em nói linh tinh biết chưa!

Hạ vi vẻ mặt hơi mất tự nhiên, lay lay tay anh nũng nịu nói:

-đi mà, anh thử nói em nghe đi, người ta tò mò mà!!

Lục Cẩn Vương đối diện với ánh mắt ấy của cô không nhịn được nhéo má cô cứng chiều nói:

-Thôi được rồi... xem ra nếu anh không nói thì em nhất quyết không buông tha đúng không?

Hạ vi gật cái rụp

-ukm... anh mà là chồng cô ấy thì bằng mọi cách anh phải ép bằng được cô ấy đi bỏ cái thai, chuyên tâm vào điều trị, đứa bé trước sau gì cũng có thể lấy lại được nhưng nếu mất đi người mẹ thì mọi thứ sẽ chẳng còn lại gì, đúng không?

-Vâng- Hạ vi băng quơ đáp lại sau đó rơi vào trầm tư. Anh cứ tưởng khi đó là cô đang suy nghĩ vấn đề của cô bạn đó nào ngờ... người đó lại chính là cô...

Có biết bao nhiêu sơ hở mà anh lại ngu ngốc bỏ qua, anh vô cùng hối hận

-Hạ vi, em thật ngốc nghếch! em ngốc lắm biết không? tại sao cái gì cũng âm thầm chịu đựng không nói ra?

——@——

Lại lật sang một trang khác, Lục Cẩn Vương đọc:

”Ngày xx năm xx

Cẩn, có lẽ hiện tại anh đang rất hận em đúng không? anh hận em vì đã phản bội anh, phản bội lời thề ước?

Anh cứ tiếp tục hận em đi vì... em đáng bị như vậy...

Em chỉ cần anh luôn sống tốt là được rồi...”

”Ngày xx tháng xx

Vậy là anh thật sự đi xa em rồi. Từ giờ em vĩnh viễn không thể gặp lại anh nữa. Ở đó anh nhất định phải sống hạnh phúc biết không? Mãi yêu anh.”

“Hôm nay con lại đạp em rồi anh ạ! Con của chúng ta rất khỏe nha! Làm em thật mệt! ”

“Cẩn, anh giờ sống có tốt không? Có ăn uống điều độ không?... Em nhớ anh...”

“Hôm nay em đi khám thai, bác sĩ nói con của chúng ta là con gái anh ạ! Giờ em đang tưởng tượng ra khuôn mặt đáng yêu của con... Nó sẽ có một đôi mắt đen, to tròn cái môi hồng hồng chúm chím nè... nhưng mà anh à, em không biết có thể nhìn thấy mặt con một lần không nữa....”

”Cẩn, em đang ở trong phòng chờ sinh, em sắp sinh rồi đó anh ạ! Nhưng sao em thấy mệt quá!

Có lẽ... đây là những dòng chữ cuối cùng trong đời mà em có thể viết... có nhiều lời muốn nói mà không thể...

Em chỉ có thể nói

Lục Cẩn Vương! em mãi yêu anh...”

Tách

Tách

Một giọt

Hai giọt...

Lục Cẩn Vương không thể không rơi nước mắt

Hạ Vi của anh...

Anh vô cùng tự trách, tại sao năm đó không cố níu giữ cô ở lại thì có lẽ... bây giờ mọi chuyện đã khác...

Nhưng lúc này, hối hận cũng đã quá muộn rồi!...

.....

Anh ngồi bên mộ cô không biết qua bao lâu mới đứng dậy. Trước khi đi, anh đưa tay nhẹ vuốt ve khuôn mặt cô trên bia đá lạnh băng kia, nhẹ nhàng nói:

-Hạ vi, anh đi nhé! mai anh lại tới!

Bước ra khỏi nghĩa địa, Lục Cẩn Vương ngạc nhiên khi thấy Trương Vĩ vẫn đứng ở đó. Hắn dựa người vào ô tô, trầm mặc hút thuốc, dưới chân không biết đã có bao nhiêu tàn thuốc.

Nhìn bộ dáng kia của hắn ta... thật cô độc... thật giống anh!

.....

13. Chương 13: Trương Vĩ

Nghे thấy tiếng động, Trương Vĩ quay đầu, nói:

-Muốn uống vài ly không?

Lục Cẩn Vương không nói gì, nhẹ gật đầu

Hai người đàn ông bước vào một phòng bar riêng, gọi rượu cùng ly sau đó cùng rơi vào trầm mặc. Ai cũng chìm đắm vào suy nghĩ riêng.

Rất lâu sau đó, Lục Cẩn Vương khàn khàn giọng lên tiếng phá vỡ bầu im lặng:

-Anh và cô ấy quen nhau khi nào

Trương Vĩ ngẩng đầu lên nhìn anh vài giây sau đó lại cúi đầu nhìn ly rượu trong tay. Một lúc lâu mới nói:

-Tôi và cô ấy?... cô ấy rất tốt,là một người có trái tim lương thiện nhất mà tôi từng gặp. Lần đó,tôi bị tai nạn,trong khi tất cả mọi người đều thờ ơ đứng nhìn thì chỉ có một mình cô ấy chạy lại hỏi han quan tâm tôi còn bắt tôi đến bệnh viện dù cho tôi có một mực từ chối. Thú thực,từ trước đến giờ chưa từng có ai đối tốt với tôi như vậy,tôi đã động lòng

-Khi biết cô ấy đã có chồng, tôi cũng không thể ngừng được tình cảm của mình được. Nhưng anh yên tâm, tôi tự biết chừng mực, không hề có gì đi quá giới hạn

-...

- tôi cũng tự biết mình ngu ngốc nhưng tình cảm mà!đâu cứ muốn bỏ là bỏ được...

Trương Vĩ nở nụ cười chua xót,ngửa cổ uống cạn ly rượu

Im lặng 1 lúc lại nói tiếp:

- khi biết cô ấy bị bệnh mà vẫn cố chấp muốn giữ lấy đứa con, tôi đã cố gắng khuyên bỏ đứa bé nhưng cô ấy không chịu nghe. Lần nào cũng nói rằng đó là kết tinh tình yêu của 2 người,bằng mọi giá cô ấy phải sinh nó ra... lúc đó tôi đã biết, cô ấy yêu anh sâu đậm đến nhường nào.

-...

- anh biết không? Từng ngày, từng ngày tôi nhìn thấy cô ấy suy yếu đi, gầy đến mức gió thổi cũng bay,tôi cảm thấy bất lực vô cùng. Rồi tôi không chịu được nữa, mặc kệ cô ấy ngăn cản mà gọi điện cho anh..

Lục Cẩm Vương ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn hấn. Thật sự có gọi sao?...

Trương Vĩ tức giận rống lên:

-Mẹ nó! Anh đổi số cái *** gì? Lúc cần nhất lại không liên lạc được!?

-....

Anh chỉ biết lặng thinh. Đúng rồi!sau khi sang Mỹ anh đã bỏ mọi thứ ở lại đây như để đến chốn chạy hình ảnh của cô và cả số điện thoại cũng bỏ luôn.

Anh hối hận thì sao? Giờ cũng đã không kịp... quá muộn rồi!!!

.....

14. Chương 14: Những Lời Cuối Cùng

Lục Cẩm Vương về tới nhà đã là 2h sáng.

Bước chân vào nhà anh thấy thật lạnh lẽo!,hôm nay anh trở lại căn nhà trước kia họ sống. Mọi thứ vẫn y nguyên như trước, chỉ có điều... cảnh còn mà người mất...

Anh có lẽ say thật rồi! Đột nhiên anh lại nhớ đến trước đây. Nếu cô mà mà thấy anh về trong bộ dáng này chắc chắn sẽ cảm nhàm đủ điều cho mà xem. Rồi cô sẽ trách anh uống nhiều rượu rồi sẽ cấm anh lần sau không được uống nữa...

Anh bắt gặp nở nụ cười.... rồi nụ cười đó dần biến mất...

Tất cả là quá khứ mất rồi!... cô sẽ không bao giờ ở đây mà trách mắng mà quan tâm anh nữa!...

Giá như mọi chuyện chỉ là giấc mưa,giá như cô vẫn ở đây, vẫn bên anh như ngày nào.... giá như tất cả vẫn như chưa từng xảy ra thì thật tốt biết bao!

....

Ngồi trên sofa, anh lại lôi cuốn nhật kí của cô ra đọc, lại nhớ về quá khứ. Chí ít... như vậy sẽ khiến anh bớt nhớ cô, chí ít... anh sẽ có cảm giác được trở lại bên cô như ngày xưa....

Anh chợt nhớ đến chiếc CD mà Trương Vĩ đưa cho anh hồi chiều

Lấy trong túi áo ra chiếc đĩa, anh nhẹ vuốt ve rồi thả vào ổ đĩa.

Ngồi lại chỗ cũng là lúc đĩa chạy...

Màn hình dần sáng hiện ra khuôn mặt hết đổi quen thuộc

Hạ Nhi của anh....

.....

15. Chương 15: Những Lời Cuối Cùng(2)

Cô hiện trên màn hình với khuôn mặt tái nhợt, đôi môi không còn chút huyết sắc. Mái tóc dài dù được thả cũng không thể che đi vẻ tiêu tụy của khuôn mặt.

Nhìn cô như vậy, lòng anh hung hăng co rút đau đớn!

Anh chuyển tầm nhìn vào cái tay đang vuốt ve bụng của cô, nơi ấy giờ đã nhô lên thật cao. Nhìn xung quanh, có lẽ cô đang ở bệnh viện

Hạ Vĩ tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng, ngẩng đầu lên mỉm cười thật tươi, giọng nói thực rất yếu ớt:

-Cẩn, có lẽ khivanh xem được đoạn phim này thì em... đã không còn nữa rồi...

Cô khóc, nhưng vẫn cố mỉm cười:

-Anh đừng buồn nhé! Vì thật ra em không đi đâu đâu! Em sẽ luôn dõi theo 2 cha con, anh và con phải sống thật tốt, cười thật nhiều vào! Hãy yêu con thật nhiều, yêu con thay cả phần của em nữa anh nhé!... à, còn nữa khi không có em bên cạnh anh phải chú ý tới sức khỏe đấy! Đừng cố gắng làm việc quá khuya nha. Em không còn ở bên nhắc nhở anh nữa đâu...

Trong ghen ngào cô nói tiếp:

-Em suy nghĩ tên con rồi! Anh xem, con tên Duy Nhất có phải rất hay không? Con chính là duy nhất của em và anh...

Cô lại vỗ về bụng mà thủ thỉ:

-Nhất Nhất ngoan của mẹ, sau này không có mẹ bên cạnh con phải thật ngoan ngoãn nghe lời ba biết chưa? Phải thay mẹ chăm sóc và yêu ba nghe con... mẹ yêu con nhiều lắm....

Cô lại ngẩng đầu, mặc cho nước mắt không ngừng tuôn, cười một nụ cười thật tươi, thật đẹp và... cũng là nụ cười cuối cùng của cô trong cuộc đời:

- Cẩn anh phải nhớ rằng anh kgoong bao giờ cô đơn anh luôn có con và em bên cạnh. Dù em ở đâu em cũng mãi yêu anh, yêu con. Nếu như có kiếp sau.... em mong 2 ta vẫn được gặp và yêu anh. Cẩn, vĩnh biệt anh!...

Màn hình tối om cũng như con tim anh lúc này: lạc lõng, cô đơn trong bóng tối.

Nụ cười của cô... nụ cười ấy đến suốt đời này anh mãi khắc cốt ghi tâm. Hạ vi anh sẽ chăm sóc con thật tốt yêu con thật nhiều. Em nhất định phải dõi theo cha con anh!!

....

16. Chương 16: Chương Kết

3 năm sau...

Trên sân thượng của một ngôi biệt thự, có 2 bóng người một lớn, một bé ngồi cạnh nhau

Nhất Nhất bắt chước bộ dáng của ba cũng ngẩng đầu lên ngắm bầu trời đầy sao. Bàn tay non nớt của bé chỉ lên ngôi sao sáng nhất đêm nói:

- Cha! Cha từng nói mẹ đang ở kia nhìn con sao?

Lục Cẩm Vương cười hiền, ôm bé con vào lòng cưng chiều nói:

- Ừm, đúng rồi! Con phải thật ngoan thì mẹ mới vui!

Bé đưa tay vẫy vẫy non nớt nói:

- Mẹ ơi! Nhất Nhất ngoan lắm, con rất nghe lời cha a! Mẹ có nhìn thấy con không?

Lục Cẩm Vương xoa đầu con gái, hôn lên tóc con ngẩng đầu lên nhìn, mỉm cười, nụ cười phảng phất nỗi buồn

“Hạ nhi, em có thấy cha con anh không? Anh và con sống rất tốt, và... rất nhớ em”

Hạnh phúc đôi khi ta nghĩ nó rất gần nhưng lại thật xa vời, đôi khi ta nghĩ nó xa lại ở ngay trước mắt. Vì vậy, mỗi người phải tự nắm bắt và trân trọng nó. Đừng để khi vụt mất mới hối hận muộn màng.

Trong tình yêu, hạnh phúc không chỉ xây dựng bằng tình cảm mà còn có những hi sinh thầm lặng và không cần đáp trả....

the end

P/s: qua một khoảng thời gian, cuối cùng tác phẩm đầu tay của mình cũng hoàn thành. Thảo xin chân thành cảm ơn những ủng hộ và quan tâm của mọi người tới truyện của mình. Do là lần đầu viết truyện nên nếu có gì sai sót mình mong mọi người bỏ qua ạ!

cúi đầu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-va-hi-sinh>